

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jamen jeg ved da udmærket, at det kun er politikere, der bliver tiltalt i Rigsretten. Det ved Ninn-Hansen også, han har jo selv initieret ministeransvarlighedsloven.

Men så er det da ganske rigtigt hørt af mig, at det var overflødig at sige »tiltalt politiker«, for hvad skulle det ellers være? Det kunne jo ikke være en »tiltalt cykelsmed«, vel? I Rigsretten?

Så understregningen af en tiltalt politiker vil jeg bare have ændret, det er ikke noget overordnet vigtigt punkt; jeg vil bare have gendrevet, at der gælder andre regler for politikere end for andre tiltalte.

(Kort bemærkning).

Hans Engell (KF):

Jeg vil sige til hr. Arne Melchior, at det jo ikke er nogen tilfældighed, at Folketinget er blevet inddraget i sagen på nuværende tidspunkt.

Den ikke tilfældige situation består ikke i, at Fremskridtspartiet har fremsat et forslag, som vi behandler i dag. Den består i, at de to anklagere, som Folketinget har valgt til at repræsentere Folketingets flertal i forbindelse med rigsretssagen, har spurgt Folketinget, om man ønsker, at sagen skal fortsætte, eller at sagen skal stoppes.

Det har man gjort, fordi der foreligger en situation, hvor Rigsretten har udsat sagen på grund af Ninn-Hansens sygdom; det er derfor, den sag ligger på vores bord.

Det er også derfor, jeg synes, at den kendsgerning i højere grad burde have afspejlet sig i hr. Arne Melchiors indlæg. For det er derfor, at vi nu skal tage stilling til, om vi mener, at det er rigtigt – ud fra de oplysninger, vi kender, og med de vurderinger, vi lægger til grund, for så vidt angår fremtiden – at sagen standses. Eller om vi vil acceptere, at sagen kører videre – ikke kører videre som en rigsretssag, men kører videre på den måde, at en tiltalt opretholdes med den sandsynlige udgang, at den fra Rigsrettens side udsættes, og det kan så være i op til 5 år.

Det er det, der ligger i min betragtning om det lette og det svære. For selvfølgelig kan jeg godt forstå, at det flertal, der er her i Folketinget, som jeg ikke selv hører til, og som i sin tid rejste rigsretstiltale mod Ninn-Hansen, finder, at det er en vanskeligere beslutning at skulle træffe at frafalde denne tiltale på nuværende tidspunkt.

Jeg mener, at det ville have været rigtigt, om man gjorde det. Det havde været mere konsekvent både af hensyn til Ninn-Hansen, af hen-

syn til Folketinget, af hensyn i øvrigt også til de tjenestemænd, hvis sager næppe ville kunne afgøres. Det er regeringens ansvar, men sagen vil jo næppe kunne afgøres, førend Rigsretten har afsluttet sit arbejde.

Så der er mange hensyn at tage, men hvis man havde taget den modige og rigtige beslutning, så tror jeg, at man havde sparet mange, også sig selv, for de vanskeligheder, der nu ligger forude.

Det er det, der ligger i min betragtning om, at man skubber det hele foran sig. Rigsretssagen, må jeg sige til hr. Arne Melchior, er slut. Det, vi taler om nu, er alene, hvor længe den politisk skal forfølges, og det afgør flertallet jo så selv.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg er da enig med hr. Arne Melchior i, at det ikke er en cykelsmed, der kommer for Rigsretten, og det er jo styrken i det danske retssystem, at en cykelsmed ikke kommer for en rigsret. Alle andre kommer for de almindelige retter, byret, landsret eller Højesteret, hvor det er indbygget, at man efterlever de retsgarantier, der gælder i et demokratisk samfund.

Det er præcis det, jeg siger der ikke er tale om med Rigsretten. Jeg mener, at den på helt afgørende områder fundamentalt bryder med retsprincipper, som hører hjemme i et demokratisk samfund.

Derfor er jeg lykkelig for, at en cykelsmed ikke kommer for Rigsretten. Og jeg beklager dybt, at det danske Folketing – for det er Folketinget, jeg klandrer – har vedtaget at gøre brug af dette forældede retsinstrument, uanset at det er hjemlet i grundloven.

Kirsten Jacobsen (FP):

Den debat, som har været på højt og mindre højt juridisk niveau, blev også ført, da man i sin tid rejste rigsretssagen. I dag handler det om noget helt andet. I dag handler det ikke om, hvorvidt man skal udplukke en tilfældig minister og anklage ham for ulovlig administration, på trods af at man ved, at det har mange andre begået før ham, for øvrigt også siden. Det handler om, at en sag, som ikke kan fortsætte, skal stoppes. Og fordi Folketinget har bestemt, at den skulle sættes i gang, og er anklager, så er det også Folketinget, der må stoppe den.

Jeg ved godt, at det har været til behandling i Udvalget for Forretningsordenen, og så kunne man jo sige, at det var nok med det, og det var nok også det, flertallet havde ønsket.